

[Duborg.]

vil blive her i Landet. Og det er en stor Misforstaaelse af Retsstatspartiet at tro, at dette i det væsentligste kan forhindres. Det kan ikke forhindres; ja, det kan forhindres i nogen Grad, men ogsaa kun i nogen Grad, og der vil være store Kapitaler, vi kan godt sige, kæmpemæssige Kapitaler, som det er muligt at flytte, og som vil blive flyttet. Der vil derfor ikke blive Tale om, ikke kunne blive Tale om en saa stor Formuemasse, Formuemassen bliver sikkert noget mindre. Og hvad bliver saa Forholdet? Ja, den Formueafgift, der kræves til Dækning efter dette Forslag, er 118 Mill. Kr., og jeg tør da nok udtale, at det vil blive nødvendigt at opkræve en Afgift af 2 pCt. af alle Formuer, baade store og smaa — man kan foretage lidt Graduering, men gennemsnitlig maa det blive en Afgift af 2 pCt. og sikkert over 2 pCt., og med saa høj en Gennemsnitsafgift vil Gradueringen ikke kunne række ret langt, de smaa Formuer vil ikke kunne komme ret langt ned, og i alle Tilfælde vil man af selv ret beskedne Formuer være nødsaget til, hvis Udbytte skal naas, at kræve denne Afgift.

Det er altsaa en Kæmpeafgift, som paalægges alle Formuer, der er til Stede ved Lovens Vedtagelse. Men ser man saa paa, hvorledes man kan forudse det vil gaa lidt frem i Tiden under disse Forhold, er det jo en given Ting, at, at hvis man begynder med det første Aar at have, lad os sige en skattepligtig Formuemasse af ca. 6 Milliarder Kr. — jeg tror, det bliver mindre, men lad os sige ca. 6 Milliarder —, saa vil i det andet Aar en væsentlig Del, eller om ikke en væsentlig Del, saa i al Fald en Del deraf være forsvundet paa Grund af Uheld, Tab i Virksomheder, Forbrug o. s. v., ingen kan forhindre Folk i at ødelægge deres Formue, baade uden egen Skyld og ved egen Skyld, Formuerne vil svinde Aar efter Aar, og man kan roligt sige, at en Formuebeskatning af den Art vil friste umenneskeligt til at ødelægge, til at bruge Formuen, fordi man kan forudse, at i Løbet af 5, 10, 15 Aar vil Formuebeskatningen nødvendigvis paa Grund af Svindet i Formuer i dette Tidsrum være vokset saaledes, at den tager hele Renteindtægten. Hele dette Forslag er derfor saa uovervejende, at jeg kan give den højtærede Indenrigsminister ganske Ret i, at det er fuldkommen taabeligt og i Virkeligheden udenfor enhver alvorlig Diskussion.

Saa er der endvidere det Forhold, at den Formuemasse, der er anbragt i

Grundværdi, er skattefri. Det er i og for sig ikke mærkeligt, det er rimeligt fordi Grunden eksproprieres uden Erstatning, og naar man tager selve Grunden uden Erstatning, kan man da ikke godt tage ogsaa Formuen, saa det er ganske nødvendigt at lade den være skattefri. Men her maa man huske, at dette System vil medføre, at en hel Del af de største Formuer bliver skattefri, for det er nu en Gang saa, at de store Formuer tit er knyttet til store Ejendomme og store Grundværdier. Tænk vi os en Mand med en Formue paa 1 Mill. Kr., hører der i mangfoldige Tilfælde ikke meget til, at han ogsaa har Grundværdier til samme Beløb, og saa bliver denne Mand skattefri, men derved lægges selvfølgelig Byrden over paa de andre. Derimod faar det jo ingen eller ringe Betydning for de smaa Ejendomme, hvorimod det faar overmaade stor Betydning til Lettelse for de største Formuer. Jeg tror, man kan sige, at Retsstatspartiet maa være taknemmeligt for, at det ikke er udsat for at skulle faa gennemført dette Forslag.

Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa et Forhold, man ikke kan lade ude af Betragtning, nemlig Lovforslagets Indvirkning paa vore Kreditinstitutioner og paa Ejendomsforholdene her i Landet. Tænk vi os den Tanke, at Forslaget gennemføres — jeg tror, det ligger meget fjernt fra at kunne realiseres; men naar man overhovedet behandler denne Sag, maa man jo tænke sig den Mulighed — da ramler, det tør man nok udtale, samtidig de danske Kreditforeninger. Der vil ikke være Dækning for Kreditforeningerne; den Dækning, der vil være tilbage i Grundværdierne i den Overgangsperiode, hvor der gives Moderation, vil ikke tilnærmelsesvis være tilstrækkelig til at give Sikkerhed for Kreditforeningsgælden eller Sparekassegælden, der er udlaant paa samme Vis, Overformynderigælden eller Gælden andre Steder. For Sparekassernes Vedkommende er Forholdet ganske vist det, at de i mange Tilfælde har Kaution, særlig for anden Prioritetslaan. Men vi ved jo, at Kautionisterne er Slægt og Venner, altsaa Mennesker, der sidder under lignende Forhold, har været ude for samme Behandling og selv er blevet ruineret ved Forslagets Gennemførelse. Saa disse Kautioner betyder i Grunden ikke saa meget.

Hele denne Forvirring, denne fuldkomne Opløsning af vore Kapitalforhold skænker man ikke en Tanke, ikke en Gang i Bemærkningerne. Hvis man dog havde været saa konsekvent at sige, hvad man